ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н M. POIARES MADURO
представено на 19 февруари 2009 година [1]

1. Тъй като Договорът за ЕО предвижда единствено съгласуване на националните законодателства в областта на социалната сигурност, а не тяхното пълно хармонизиране, между тях може да продължат да съществуват различия. Следователно понякога работникът може да попадне в по-неблагоприятно положение, ако упражни своето право на свободно движение, без това да съставлява нарушение на Договора. От друга страна обаче, целите на Договора не биха могли да бъдат постигнати, ако упражняването на правото на свободно движение води до загубата на предимствата на социалната сигурност, които са гарантирани за работниците от законодателството на държава членка. Конкретният случай е добър пример за този парадокс.

I — Фактически контекст, в който се вписва главното производство

2. Преюдициалното запитване е отправено до Съда в рамките на спор между г-жа Leyman и белгийската служба за социално осигуряване, позната като „Institut national d'assurance maladie-invalidité" (наричана по-долу „INAMI"). Г-жа Leyman, белгийска гражданка, упражнява дейност като заето лице в Белгия от 1971 г. до 2003 г. През август 2003 г. тя се премества в Люксембург и оттогава подлежи на осигуряване в рамките на люксембургската схема за социална сигурност. На 8 юли 2005 г. люксембургските органи я признават за неработоспособна за периода от 8 юли 2005 г. до 29 февруари 2012 г. — датата на нейното пенсиониране. В резултат на това люксембургските органи незабавно ѝ отпускат пенсия за инвалидност, изчислена в зависимост от съотношението на продължителността на завършените съгласно прилаганото от тях законодателство осигурителни периоди. Месечният размер на отпуснатата пенсия е 322,83 EUR.

3. На основание Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета [2], г-жа Leyman сезира INAMI с искане за обезщетение поради инвалидност за съотношението на осигурителните периоди, завършени в Белгия. На 23 юли 2006 г. INAMI ѝ предоставя такова обезщетение с месечен размер 737,10 EUR. При все това пенсията следва да се изплаща едва от 8 юли 2006 г. в съответствие с член 93 от белгийския Закон за задължително здравно осигуряване и обезщетения от 14 юли 1994 г., съгласно който правото на обезщетение за инвалидност се придобива едва след изтичането на период от една година на неработоспособност, през който

1 — Език на оригиналния текст: английски.

2 — Регламент от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (консолидирана редакция — ОВ L 28, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 35).

носителят на правото получава обезщетение, наречено „indemnité d'incapacité primaire“ (обезщетение за начална неработоспособност).

4. Става ясно, че през първата година на неработоспособност жалбоподателката е получавала пенсия за инвалидност от Великото херцогство Люксембург, изчислена в зависимост от завършените на негова територия осигурителни периоди, докато от белгийските институции за социално осигуряване не са ѝ били отпуснати никакви обезщетения.

5. Г-жа Leyman подава жалба срещу посоченото решение на INAMI пред Tribunal du travail de Nivelles (Трудов съд Nivelles), като изтъква, че определянето на началния момент на плащането на така отпуснатата ѝ пенсия за инвалидност за 8 юли 2006 г. е несъвместимо с правото на свободно движение и следователно иска пенсията да бъде изплащана, считано от 8 юли 2005 г. Тъй като спорът повдига няколко въпроса, свързани с общностното право, запитващата юрисдикция решава да спре производството и да отправи преюдициално запитване.

II — Правен контекст и преюдициални въпроси, отправени до Съда

6. С оглед на пълното разбиране на мотивите в основата на текущия акт за преюдициално запитване и на същността на поставените въпроси следва да се припомнят някои разпоредби.

7. Приложение IV към Регламент № 1408/71 разделя държавите членки на две категории според техните законодателства за социална сигурност. При т.нар. схема от тип А размерът на отпусканото обезщетение е фиксиран, независимо от продължителността на участието в схемата за осигуряване; при т.нар. схема от тип Б размерът на отпусканата пенсия зависи от броя на осигурителните периоди, завършени съгласно това законодателство.

8. Когато, както в конкретния случай, даден работник е бил последователно подчинен на законодателство от тип А, какъвто е случаят в Белгия, и на законодателство от тип Б, какъвто е случаят в Люксембург, член 40, параграф 1 от Регламент № 1408/71 разпорежда, че се прилагат правилата, установени в глава 3 от Регламента, т.е. членове от 44 до 51a. Следователно един работник може да има право на пенсия за инвалидност в няколко държави членки, като това право се придобива в съответствие с условията, установени от всяко национално законодателство съгласно разпоредбите на член 44, параграф 2.

9. При все това в член 45, параграф 1 се уточнява, че за придобиване на правото на обезщетения при необходимост трябва да бъдат отчетени всички периоди, завършени на територията на други държави членки. Този принцип на сумиране на осигурителните периоди също така е отразен в член 40, параграф 3 по

отношение на положението, което възниква в конкретния случай:

„а) С оглед определяне на правото на обезщетения съгласно изброено в приложение IV, част А, законодателството на държава членка, според което отпускането на обезщетения за инвалидност зависи от това, дали съответното лице е получавало парични обезщетения за болест или е било неработоспособно през определен период от време, когато заето или самостоятелно заето лице, което е било подчинено на това законодателство, страда от неработоспособност, водеща до инвалидност, и същевременно е подчинено на законодателството на друга държава членка, се взема под внимание следното, без да се нарушават разпоредбите на член 37, параграф 1:

i) всеки период, през който по отношение на тази неработоспособност, съгласно законодателството на втората държава членка лицето е получавало парични обезщетения за болест или вместо това е продължавало да получава надница или заплата;

ii) всеки период, през който по отношение на инвалидността, следвала тази неработоспособност, лицето е получавало обезщетения за инвалидност по смисъла на настоящата глава 2 или следващата глава 3 от регламента, отпуснати съгласно законодателството на втората държава членка,

като период, през който на лицето са изплащани парични обезщетения за болест съгласно законодателството на първата държава членка или като период, през който лицето е било неработоспособно по смисъла на това законодателство“.

10. Що се отнася до началния момент на правото на обезщетение за инвалидност в конкретния случай, обхванат от член 40, параграф 3, буква а), член 40, параграф 3, буква б) гласи:

„б) Правото на обезщетения за инвалидност съгласно законодателството на първата държава членка се придобива или след изтичане на изисквания съгласно това законодателство предварителен период на компенсации за болест или след изтичане на изисквания съгласно същото законодателство предварителен период на неработоспособност, но не преди:

i) датата на придобиване на правото на обезщетения за инвалидност по буква а), ii) съгласно законодателството на втората държава членка

или

ii) деня след последния ден, на който съответното лице има право на парични обезщетения за болест съгласно законодателството на втората държава членка“.

11. Накрая, съгласно член 46 от Регламент № 1408/71 размерът на пенсията за инвалидност следва да се изчисли съобразно съотношението между продължителността на завършените осигурителни периоди или периоди на пребиваване съгласно прилаганото от дадена държава членка законодателство спрямо общата продължителност на завършените осигурителни периоди и периоди на пребиваване съгласно законодателствата на всички заинтересовани държави членки.

13. Следователно през първата година на неработоспособност жалбоподателката е получавала пенсия за инвалидност само от Люксембург, изчислена единствено съобразно съотношението на продължителността на завършените на територията на Люксембург осигурителни периоди, т.е. сума, по-малка от тази на „indemnité d'incapacité primaire“, която е щяла да получи, ако е останала в Белгия. Едновременно с това INAMI също отказва да ѝ отпусне пенсия за инвалидност за първата година на неработоспособност съобразно съотношението на продължителността на завършените от нея на територията на Белгия осигурителни периоди, на основание на това, че по силата на белгийското право инвалидността се предхожда от предварителен период на неработоспособност, наречен период на „incapacité primaire“ (начална неработоспособност), и на основание на това, че в този случай член 40, параграф 3, буква б) предвижда, че правото на обезщетение за инвалидност възниква, с оглед на законодателството на първата държава членка, „след изтичане на […] предварителен период на неработоспособност“.

12. Настоящият случай се усложнява поради разликата между белгийското и люксембургското законодателство по отношение на датата, от която следва да се изплаща пенсията за инвалидност. Докато съгласно люксембургското законодателство правото се придобива от първия ден на неработоспособност, т.е. в конкретния случай считано от 8 юли 2005 г., според белгийското законодателство то се предоставя след изтичането на едногодишен период от началото на неработоспособността, т.е. в конкретния случай считано от 8 юли 2006 г.

14. Г-жа Leyman счита, че тези правила са в нарушение на принципа на Общността за свободното движение. Поради това със своите два въпроса запитващата юрисдикция по същество сезира Съда относно съвместимостта на член 40, параграф 3, буква б) от Регламент № 1408/71 и на член 93 от белгийския Закон от 14 юли 1994 г. с правото на придвижване и пребиваване, предоставено на гражданите на Съюза от член 18 ЕО, доколкото тези две разпоредби могат да породят дискриминация на граждани, които са упражнили своето право на свободно движение.

III — Правни съображения

15. Важно е от самото начало да се уточни, че макар въпросите да се отнасят до член 18 ЕО, разглежданата ситуация попада в приложното поле на член 39 ЕО, тъй като лицето, което претендира за обезщетение, се е установило в Люксембург с цел да упражнява дейност като заето лице. Следователно не е необходимо произнасяне по тълкуването на член 18 ЕО, тъй като правото на всеки гражданин на Съюза да се придвижва и да пребивава свободно на територията на държавите членки намира специфичен израз в член 39 ЕО, що се отнася до свободното движение на работници [3].

16. Съобразно с това, изразените от запитващата юрисдикция съмнения относно валидността на член 40, параграф 3, буква б) от Регламент № 1408/71 и на член 93 от белгийския Закон от 14 юли 1994 г. следва да бъдат оценени по отношение на член 39 ЕО. Според запитващата юрисдикция оспорваната разпоредба лишава г-жа Leyman от възможността да се възползва, през първата година на своята неработоспособност, от правата, придобити по време на нейната професионална кариера в Белгия, тъй като тази разпоредба предвижда период на изчакване от една година преди влизането в сила на пенсията за инвалидност. Следователно г-жа Leyman е поставена в по-неблагоприятно положение единствено защото е упражнила своето право на свободно движение.

17. На пръв поглед Договорът не забранява разликата, предвидена в общностната правна уредба и наблюдавана между белгийското и люксембургското законодателство по отношение на началния момент на отпускане на пенсията за инвалидност. Всъщност Договорът не предвижда хармонизирането на законодателствата за социална сигурност на държавите членки, а единствено тяхното съгласуване, което е предвидено в член 42 ЕО (предишен член 51 от Договора за ЕО). Поради това той не засяга компетентността на държавите членки да уреждат своите системи за социална сигурност [4]. В частност, законодателството на всяка държава членка трябва да определи условията за изплащане на обезщетения за социална сигурност [5]. Именно вследствие на запазването на тази компетентност от държавите членки могат да продължат да съществуват разлики между националните схеми за социална сигурност от гледна точка на приложимите процедури и правата на лицата, които работят в държавите членки [6].

18. Действително, държавите членки са избрали различни решения по отношение на обезщетенията за болест и инвалидност. Общностният законодател отчита това, като се е ограничил, посредством Регламент № 1408/71, приет на основание член 42 ЕО, до установяването на система за координиране, отнасяща се по-

3 — В този смисъл вж. Решение от 26 ноември 2002 г. по дело Oteiza Olazabal (C-100/01, Recueil, стр. I-10981, точка 26), Решение от 26 април 2007 г. по дело Alevizos (C-392/05, Сборник, стр. I-3505, точка 66), Решение от 11 септември 2007 г. по дело Hendrix (C-287/05, Сборник, стр. I-6909, точка 61).

4 — Решение от 9 март 2006 г. по дело Piatkowski (C-493/04, Recueil, стр. I-2369, точка 32), Решение от 13 май 2003 г. по дело Müller-Fauré и Van Riet (C-385/99, Recueil, стр. I-4509, точка 100), Решение от 3 април 2008 г. по дело Derouin (C-103/06, Сборник, стр. I-1853, точка 23).

5 — Решение от 30 януари 1997 г. по дело Stöber и Piosa Pereira (C-4/95 и C-5/95, Recueil, стр. I-511, точка 36), Решение от 28 януари 1998 г. по дело Decker (C-120/95, Recueil, стр. I-1831, точка 22), Решение по дело Müller-Fauré и Van Riet, посочено в бележка под линия 4, точка 100, Решение от 21 февруари 2008 г. по дело Klöppel (C-507/06, Сборник, стр. I-943, точка 16).

6 — Решение от 15 януари 1986 г. по дело Pinna (41/84, Recueil, стр. 1, точка 20), Решение от 12 юли 1989 г. по дело Jordan (141/88, Recueil, стр. 2387, точка 13), Решение от 19 март 2002 г. по дело Hervein и др. (C-393/99 и C-394/99, Recueil, стр. I-2829, точка 50).

конкретно до определянето на националното законодателство, приложимо по отношение на заетите и самостоятелно заетите лица, които при различни обстоятелства упражняват правото си на свободно движение [7]. В това отношение общностният законодател не може да определя съдържанието на националното законодателство за социална сигурност; националните органи следва да гарантират съгласуваността на това законодателство с Договора [8] под контрола от страна на общностния съд.

19. Поради това в член 40 от Регламент № 1408/71 се предвижда механизъм за съгласуване на националното законодателство, в случай че даден работник напусне държава членка, която прилага законодателство от тип А, за да отиде в друга държава членка, която прилага законодателство от тип Б. В този случай, както беше посочено по-горе, всяка държава членка, в която осигуреното лице е упражнявало дейност като заето лице, следва да отпусне обезщетение за инвалидност съобразно съотношението на периода, в продължение на който лицето е работило на нейна територия, при условие че работникът изпълнява условията за предоставяне на това обезщетение, установени от националното законодателство на съответната територия. Във връзка с това в член 40, параграф 3, буква б) от Регламента изрично се признава, че държавите членки със законодателство от тип А понякога отпускат пенсия за инвалидност едва след изтичане на предварителен период на болест или неработоспособност.

20. Поради това изглежда малко вероятно жалбоподателката да има право да получава пенсия за инвалидност в Белгия, считано от първия ден на нейната неработоспособност. Това би наложило незабавното отпускане на обезщетение, което според белгийското право се предоставя само след период на изчакване от една година. Това би означавало принудително хармонизиране, а общностното право урежда единствено съгласуване на националните законодателства.

21. Това условие за предоставяне, наложено от белгийското законодателство за социална сигурност и предвидено в член 40, параграф 3, буква б) от Регламент № 1408/71, само по себе си нарушава ли член 39 ЕО? Моето заключение е, че не го нарушава. Това условие нито представлява дискриминация между работници, основана на гражданство, нито дискриминира работници, които упражняват своето право на свободно движение. Условието се прилага също така за работници, които са изградили цялата си професионална кариера в Белгия, и евентуалният неблагоприятен ефект върху работници, които са упражнили своето право на придвижване, е естествена последица от взаимно противоречащите си законодателни подходи, възприети в Белгия и в Люксембург по отношение на условията, уреждащи отпускането на пенсия за инвалидност.

22. В същото време следва да се признае, че белгийското законодателство би поставило работниците, които са упражнили своето право на свободно движение, в по-

7 — Решение по дело Hervein и др., цитирано в бележка под линия 6, точка 52, Решение по дело Derouin, цитирано в бележка под линия 4, точка 20.

8 — Решение по дело Hervein и др., цитирано в бележка под линия 6, точка 53.

неблагоприятно положение спрямо тези, които са останали на белгийска територия, ако първите не получат право на „indemnité d'incapacité primaire". Следователно остава въпросът дали лицето, търсещо обезщетение, не може да кандидатства, въз основа на общностното право, за „indemnité d'incapacité primaire", уредено от белгийското право. Разбира се, от акта за преюдициално запитване става ясно, че г-жа Leyman формално претендира единствено за пенсията за инвалидност, считано от първия ден на нейната неработоспособност. При все това поставените въпроси се отнасят в по-широк смисъл до съгласуваността с общностното право на отказа за изплащане, през първата година на неработоспособност, на обезщетение, независимо от неговия вид, съобразно всичките осигурителни периоди, завършени в Белгия.

23. Проблемът в случая не е свързан с факта, че вследствие на прехвърлянето на своята професионална дейност в Люксембург г-жа Leyman получава пенсия за инвалидност от люксембургските органи, изчислена в зависимост от съотношението на продължителността на нейния кратък осигурителен период на територията на Великото херцогство, чиято сума е по-малка от тази на „indemnité d'incapacité primaire", която е щяла да получи за първата година на неработоспособност, ако е останала в Белгия. Както бе подчертано по-горе, общностният законодател не хармонизира размерите на социалните обезщетения. „Следователно Договорът не дава на работника гаранции, че разширяването или преместването на неговата дейност в друга държава членка няма да имат последици, що се отнася до социалната сигурност. Като се имат предвид различията между законодателствата за социална сигурност на различните държави членки, подобно разширяване или преместване може в зависимост от обстоятелствата да бъде благоприятно или неблагоприятно за работника, що се отнася до социалната сигурност [9]". Следователно по принцип неблагоприятното положение на работник, съпоставено с положението на работник, който извършва цялата си дейност в една държава членка, вследствие на разширяването или преместването на неговата дейност в една или повече други държави членки и на прилагането спрямо него на допълнително законодателство за социална сигурност, не е в противоречие с разпоредбите, засягащи свободното движение на работници [10].

24. При все това е необходимо да се направи разграничение между евентуалните неблагоприятни последици, произтичащи от прилагането на законодателството на различни държави членки, и неблагоприятното уреждане на трансгранични ситуации от законодателството на една-единствена държава членка. Следователно въпросът по-скоро засяга съвместимостта с общностното право на неспособността на белгийски работник, който след преместването си във Великото херцогство Люксембург и по време на работата си там е станал неработоспособен, да получи през първата година на своята неработоспособност обезщетение въз основа на вноските, плащани преди това на INAMI, при положение че той би имал правото да получава „indemnité d'incapacité primaire", считано от първия ден на неработоспособност, ако бе останал в Белгия.

25. Комисията изтъква, че за да се отговори на този въпрос, съответната разпо-

9 — Решение по дело Hervein и др., цитирано в бележка под линия 6, точка 51, Решение по дело Piatkowski, цитирано в бележка под линия 4, точка 34.

10 — Пак там.

редба не е член 40, параграф 3, буква б) от Регламент № 1408/71, където се засяга единствено въпросът за отпускането на обезщетението за инвалидност, а по-скоро член 40, параграф 3, буква а) от Регламента. Разбира се, текстът на тази разпоредба също така се отнася само за обезщетения за инвалидност и просто задължава държавите членки, които както Белгия поставят под условие предоставянето на тези обезщетения, свързано с изтичането на предварителен период на неработоспособност, да вземат предвид, когато проверяват дали това условие е изпълнено, всеки период, през който съгласно законодателството на втората държава членка работникът е получавал обезщетения за неработоспособност поради болест или инвалидност [11].

26. При все това трябва да се припомни, че с цел гарантиране на ефективността на свободното движение на работници член 42 ЕО урежда установяването на система, която да осигурява за работниците мигранти „сумиране на всички периоди, които се зачитат по съответните национални законодателства, за придобиване и запазване на правото на обезщетение и за изчисляване на размера на обезщетението“. От постоянната съдебна практика също е видно, че всички разпоредби на Регламент № 1408/71 следва да се тълкуват с оглед на целта на член 42 ЕО, която е да се допринася, посредством, inter alia, сумирането на осигурителните периоди, периодите на трудова заетост или периодите на пребиваване, за установяването на свободно движение на работници [12]. Когато не е възможно да се постигне това, Съдът не се колебае да отмени разпоредба на Регламент № 1408/71, която изключва възможността за отчитане на периодите, по време на които, за целите на продължаването на референтния период съгласно законодателството на дадена държава членка, са изплащани социални обезщетения съгласно законодателството на друга държава членка [13]. Ако Договорът запазва разликите между схемите за социална сигурност на държавите членки и оттам разликите в правата на лицата, които работят в тях, неговата цел няма да бъде постигната, ако в резултат на упражняване на правото си на свободно движение работниците губят предимствата на социалната сигурност, които им гарантира законодателството на дадена държава членка. Подобна последица всъщност би могла да разубеди работник от Общността да упражнява правото си на свободно движение и следователно би представлявала засягане на тази свобода [14]. Поради това съгласно тази цел работниците мигранти не трябва нито да губят правото си на обезщетения за социална сигурност, нито да търпят намаляване на размера на обезщетенията, поради факта че са упражнили правото на свободно

11 — За примери относно прилагането на тази разпоредба вж. Решение от 9 ноември 1977 г. по дело Warry (41/77, Recueil, стр. 2085), Решение от 12 януари 1983 г. по дело Coppola (150/82, Recueil, стр. 43); тези решения понастоящем са одобрени в член 40, параграф 3, буква а) от Регламент № 1408/71.

12 — В този смисъл вж. Решение от 17 декември 1998 г. по дело Lustig (C-244/97, Recueil, стр. I-8701, точка 30), Решение от 9 август 1994 г. по дело Reichling (C-406/93, Recueil, стр. I-4061, точка 21), Решение от 26 октомври 1995 г. по дело Moscato (C-481/93, Recueil, стр. I-3525, точка 27), Решение от 26 октомври 1995 г. по дело Klaus (C-482/93, Recueil, стр. I-3551, точка 21).

13 — Вж. Решение от 18 април 2002 г. по дело Duchon (C-290/00, Recueil, стр. I-3567). За анализ вж. *Mavridis*, P. La sécurité sociale à l'épreuve de l'intégration européenne. Bruylant, 2003, 657—659.

14 — Вж. Решение от 5 октомври 1994 г. по дело van Munster (C-165/91, Recueil, стр. I-4661, точка 27) Решение от 4 октомври 1991 г. по дело Paraschi (C-349/87, Recueil, стр. I-4501, точка 22), Решение от 20 септември 1994 г. по дело Drake (C-12/93, Recueil, стр. I-4337, точка 22), Решение от 11 септември 2008 г. по дело Petersen (C-228/07, Сборник, стр. I-6989, точка 43).

движение, предоставено им от Договора [15], като правилото за сумирането на осигурителни периоди, периоди на трудова заетост или пребиваване има за цел да гарантира, че упражняването на правото на свободно движение, предоставено от Договора, не лишава работник от предимствата на социалната сигурност, на които той би имал право, ако е натрупал целия си трудов стаж в една-единствена държава членка [16].

27. В този случай ако г-жа Leyman винаги бе работила и бе завършила всички свои осигурителни периоди в Белгия или ако е станала инвалид или неработоспособна, докато е работила там, вероятно след като е упражнявала дейност като заето лице в друга държава членка, тя щеше да има право на „indemnité d'incapacité primaire" за периода от 8 юли 2005 г. до 7 юли 2006 г.

28. Тълкуван с оглед на член 42 ЕО, член 40, параграф 3, буква а) от Регламент № 1408/71 трябва следователно да се разбира като изискващ от дадена държава членка като Белгия не само да вземе предвид за целите на изплащането на обезщетение за инвалидност всеки период, през който съответното лице е получавало обезщетения за инвалидност съгласно люксембургското законодателство, но също така да отчете за целите на изплащането и изчисляването на „indemnité d'incapacité primaire" всички осигурителни периоди, завършени съгласно люксембургското законодателство, като периоди, завършени съгласно нейното собствено законодателство.

29. Следователно белгийските органи следва да тълкуват и прилагат член 93 от Закона от 14 юли 1994 г. именно с оглед на това тълкуване на член 40, параграф 3, буква а) от Регламент № 1408/71. Както Съдът е изтъквал постоянно, при упражняване на правомощията да организират и прилагат своите схеми за социална сигурност държавите членки трябва спазват общностното право, и по-специално разпоредбите на Договора за ЕО относно свободното движение на работници [17]. Следователно правомощията на държавите членки не са неограничени. По-специално, те са задължени да се придържат към духа и принципите на Регламент № 1408/71, в това число да гарантират, че дадено лице няма да бъде засегнато при упражняването на своето право на свободно движение, и да се уверят, че така създаденият режим не лишава посоченото лице от социална закрила [18]. В допълнение, макар и по принцип неблагоприятното положение на работник, съпоставено с положението на работник, който извършва цялата си дейност в една държава членка, произтичащо от разширяването или преместването на неговата дейност в една или повече други държави членки и от прилагането спрямо него на допълнително законодателство за социална сигурност, да не е в противоречие с членове 39 и 43 ЕО, все пак законодателството не трябва да води чисто и просто до внасяне на невъзвръщаеми осигурителни вноски [19]. Както беше посочено по-горе, ако г-жа Leyman не

15 — Решение по дело Lustig, посочено в бележка под линия 12, точка 31; Решение по дело Reichling, посочено в бележка под линия 12, точка 24.

16 — Решение по дело Lustig, посочено в бележка под линия 12, точка 31; Решение по дело Moscato, посочено в бележка под линия 12, точка 28.

17 — Решение от 26 януари 1999 г. по дело Terhoeve (C-18/95, Recueil, стр. I-345, точка 34), Решение по дело Decker, посочено в бележка под линия 5, точка 23, Решение по дело Piatkowski, цитирано в бележка под линия 4, точка 33, Решение от 7 юли 2005 г. по дело van Pommeren-Bourgondiën (C-227/03, Recueil, стр. I-6101, точка 39), Решение по дело Derouin, посочено в бележка под линия 4, точка 25, Решение по дело Klöppel, посочено в бележка под линия 5, точка 16, Решение по дело Petersen, посочено в бележка под линия 14, точка 42.

18 — Решение по дело Derouin др., посочено в бележка под линия 4, точка 25.

19 — Решение по дело Hervein и др., посочено в бележка под линия 6, точка 51; Решение по дело Piatkowski, цитирано в бележка под линия 4, точка 34.

получава никакво плащане от белгийските институции за социално осигуряване през първата година на своята неработоспособност, по време на този период не би имало възвръщаемост на вноските, които тя е плащала в Белгия.

IV — Заключение

30. Въз основа на гореизложените съображения предлагам на Съда да отговори на отправените от „Tribunal du travail de Nivelles“ въпроси, както следва:

„Член 40, параграф 3, буква а) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, следва да се тълкува в смисъл, че изисква от държава членка със законодателство от тип А — според което отпускането на обезщетения за инвалидност зависи от условието съответното лице да е било неработоспособно през определен период от време — когато заето лице, за което това законодателство се е прилагало, стане неработоспособно, в резултат от което се стигне до инвалидност, докато спрямо него се прилага законодателството на друга държава членка, да отчете всички периоди, завършени съгласно законодателството на втората държава членка с цел да се определи правото и да се изчисли размерът на всяко обезщетение, което съгласно нейното законодателство следва да се изплаща на неработоспособното лице по време на съответния период.“